

Přijít do zaměstnání nutně znamenalo přinejmenším dvě rány: přibouchnout železná vrata z hlavní ulice a poté kovové dveře se skleněnou výplní do velké haly s pingpongovým stolem. Ti, kdo pracovali v prvním patře, přidávali dusot ocelových schodů okolo továrenského komína, který tu zbyl po jakési zkušební materiálu a teď ještě sloužil kotelně. Komplex budov byl vůbec bastard, pod kterým by se asi žádný architekt nebo stavitel nepodepsal. Byl konečně také určen k demolici a tedy k postupnému chátrání, jak se likvidace den od měsíce a rok od desetiletí oddalovala a prostředky na údržbu neplánovaly. I oprava vytlučení oken se při neustálém telefonování a dopisování vlekla měsíce. U hlavního vchodu byla tabulka s názvem ústavu a s nápisem ODBOR PRÁCE.

Křídla vrat se otevírají dokořán a vjíždí vedoucí odboru. Ti ostatní, pokud se jim to podaří, se snaží přijít alespoň o pár minut dříve, i když se to tady tak hrozně nebere. Každý si nese v sobě svůj včerejšek, noc a ráno, teď zrovna důstojně rozložitý Leoš Laudon zbytky pěkného rauše. Za ním doktor Velan s dlouhým seznamem věcí v hlavě, a ještě s delším v kalendáři, co musí okamžitě. Téměř po špičkách jako baletka, s mírně vybočenými kotníky, připomínající zase spíš fotbalistu, vbíhá ve své tradiční uniformě z černých kalhot a černého roláku Jan Hrobský, S utkvělo představou, která se mu teď nejčastěji vybavuje právě na tomto neutěšeném dvoře se zbytky stavebnin a torz karosérií aut, že něco musí přijít, něco se musí stát, změnit, co změní i jeho život. Dívky a ženy jako kdyby vůbec neprocházely touto branou, přilétají do zaměstnání vzduchem, padají s nebe, najednou jsou tu, snad jen proto, že nelomcují a netřískají vraty jako muži, výjimečně snad jdou-li si během dne nakoupit s taškami v obou rukou a nezbyvá jim nic jiného než za sebou zakopnout.

Než stačí dopovídat, je tu pomalu poledne, Hrobský cítí přes dvoje dveře vůni masa, Ríša se dal do vaření, i když se už tisíckrát zapřísahal, že vařit nebude. Honza Hrobský pozdraví Kvak! V pohovce a v křeslech sedí jen samé ženy a každá kouří, chtěl by si otočit zpátky s poznámkou Je tu nějak přebuchtíno! ale Ríša ho vybídne ke spolupráci.

"Tak co, dámy, zeptá se Honza, pommes frites, pommes chipes nebo pommes paile?" vyslovuje záměrně čti, jak píšeš.

Otevřou se další ze čtyř dveří, vedoucí do společné zasedací místnosti, a v nich se v kdysi bílém plášti objevuje Leoš.

"Už ses, Leošku, z toho probral?" zeptá se Simona.

Leoš si sedá do pohovky: "Byl jsem pěkně fet!" nezapře Brňáka.

"Víš, jak se takovým lidem, jako jsi ty, u nás říká?"

nepřestává se o Leošův stav zajímat Simona.

"To nevím, jak se takovým lidem, jako jsem já, u vás říká," zjevně nakvašeně opakuje Leoš.

"Vůl jim slízl číslo!"

Všichni se rozesmějí, jen s Leošem to přirovnání ani nehne: "Nevím, co je na tom tak vtípného, že jsem byl nalítaný jak cepelín. Co vaříte?" otočí se k Ríšovi.

"Nech se překvapit!" klepne Ríša měchačkou o hranu hrnce, jako by tím chtěl dát najevo, že skončil.

Začne rozdávat každému talíř s biftekem a s pomfrity.

"Zpívá to sedm písniček," ochutnává Simona.

"Hele, lásko," řekne jí Leoš, "neminula ses náhodou povoláním, neměla bys radši sbírat lidový pořekadla, než dělat ve výzkumu?"

"Skočte někdo pro pivo!" drží Ríša v napřažené ruce velký skleněný džbán.

"Tady, když se jí," stěžuje si Simona, "se člověk vůbec nedostane ke slovu."

"Vždyť ty mluvíš pořád!" napadne ji Petra.

"Chtěla jsem jen Leošovi říct, že si to sbírání pořekadel nechám do důchodu."

"Něco podobného bych chtěl taky dělat, ale hned!" přizná Leoš.

"Ty se důchodu nedožiješ!" namítne suše doktor Velan.

Leoš pomalu nabírá do pláče, třese se mu brada, krabatí obličej, popotahuje, jen mu vytrysknout slzy: "Já vím, že se nedožiju," vzlykne bolestně, "ale rád bych..."

Kdo by ho neznal, uvěřil by, jako mu uvěřili i oni, když se poprvé rozplakal.

"Tak jak to bylo včera večer, Leošku?" nenechá ho na pokoji Simona.

"Šli jsme dva...", začne Leoš.

"S opicí, to je jasný!" vysvětlí si Simona.

"Hergot, tak necháš mě mluvit?" rozčilí se Leoš. "Tam do hospody jsme šli dva!"

"Ven čtyři!" je Simona neodbytná.

"Hele, vona vopravdu nedá pokoj," položí Leoš příbor.

"Tak dobrý, šli jste dva a dva jste vyšli," je smířlivější Simona, protože kdo ví, jak by Leoš její provokování zneužil.

"Vůbec ne, ten druhý se mi někde ztratil, šel jsem sám a ještě si stačil uvědomit, že se bez taxíka domů nedostanu."

"A neměl jsi na něj, co?" sarkasticky řekne doktor Velan.

"Ale měl, horší je, že jsem si ráno nemohl vzpomenout, kde mám boty."

"A vzpomněl sis, Leošku?" zeptá se Honza Hrobský.

"Představ si ta hrůza, že na všechno, i jak mě ten taxikář upozornil, abych se nesvlíkal, že ještě nejsem doma, ale to už bylo pozdě, dal jsem si ty boty za dveře."

"Tak půjde někdo pro to pivo?" vyzývá znovu Ríša.

"Začalo tam pršet," všimne si Honza Hrobský.

"To přeběhneš!" podává Ríša Honzovi džbán.

"Nebylo by lepší zajít do hospody?" navrhuje Simona.

"Proč?" zeptá se naivně Ríša.

"No, přeběhli bychom v tom dešti jen jednou!" nezapře Simona ženskou logiku. "A počkali v hospodě, až přestane!" dodá ještě.

"Hele, vzpomněla jsem si na jeden vtíp," inspirují její slova Petru. "Kněz vede ve strašném lijáku odsouzence na popravu a utěšuje ho slovy: Cožpak vám je hej, ale já v tom dešti budu muset ještě zpátky!"

"Tyhle vtípy mám strašně rád," ironicky řekne Leoš. "Jako když v televizi Mikyska reportoval: Byl to pokus o dvojitého nezdařeného Salchowa."

"To mi něco připomíná...," zamýšlí se Simona.

"Co ti to připomíná?" doráží na ni pro změnu Leoš.

"Počkej, nech mě přemýšlet!" tře si prsty čelo Simona.

"Jo, tohle mám taky strašně rád, když ženská řekne: Nechte mě, přemýšlím...! To je jako když chlap řekne: Nechte mě, rodím!"

"Ty mě fakt, Leošu, pomalu nepustíš ke slovu!" stěžuje si znovu Simona.

"Já mám i doma poslední slovo!" holedbá se Leoš, že se na něho všichni podívají.

"Řeknu Heleně, že má pravdu..."

"Hele, víte, že Jasanovský od nás odchází pryč?" vzpomene si Petra.

"Žádná velká škoda," komentuje Leoš. "Von je takovej organizační génius, že když mu dáš dvě věci na starost, tak určitě na tři z nich zapomene... A navíc měl tak silnou vůli, že dokázal lehce potlačit i výčitky svědomí..."

"Leošu," přisedne si Honza znovu se džbánem ke stolu, "když jsi v tom kádrování, co mi řekneš o těch lidech, se kterými mám dělat?"

"To už je hotové?" zeptá se překvapeně Petra. "Ty ses toho fakt, Petře, vzdal?" otáčí se k doktoru Velanovi.

"Měl jsem toho za těch deset let akorát dost, teď ať to zkusí mladí!"

"A to jsem já!" vstane Honza. "A dojdu pro pivo! Pak mi to, Leošu, řekneš!"

"Konečně jeden moudřej člověk!" pochválí ho Ríša.

"Letěli holubi, letěli přes náš sad,

ale hoch, který mě miloval,

ten už mě nemá rád..." rozezpívá se Leoš.

"Už cítíš taky to pivo, co?" řekne solidárně Simona. "Tu písničku zpíval můj dědeček..."

"Dědeček?" zeptá se zaskočeně Leoš. "Nebyl náhodou přihřátej? U nás to, pokud se pamatuju, zpívala babička. Radši mi to ani nepřipomínej! Můj pradědek, starej Laudón, kdybych aspoň podědil ty polnosti a statky v Sedmíhradsku! Co je mi platný, že se až doteďka o něm zpívaj písničky v každý hospodě, když začnou bejt lidi nacamraný. Babička, ta byla jiná, moc dobře věděla, že se neznabohům dobře žije a